

En Pepet Florian: Josep Pi i Amat

Una altra història d'amor

Al llegir la revista municipal «Es Pedris Llarg» m'ha sorprès molt la secció «Begurencs». De ben segur, no hi mancaran mai personatges per dedicar-hi.

Sortosament, Begur ha vist néixer moltes persones il·lustres que han enal·lit el nostre poble arreu, sols hem de donar una ullada als noms dels nostres carrers.

La persona que avui ocupa aquesta tribuna no és un personatge excepcional en el camp de les lletres o les ciències és un personatge popular i senzill, vist i descrit per la seva néta. És l'esboç de la biografia d'una persona aferrada a la seva terra, com tants d'altres begurencs, als qui vull retre també el meu sincer homenatge.

Bé, el dia 30 de novembre del 1900, neix al carrer de Vera, 14, a Can Barral, en Josep Pi i Amat, fill de Florian i de Reparada. En Pepet, amb tota seguretat, fou un nen com tants d'altres, que corria pels carrers estrets de la vila, i que, fins i tot, feia més d'una entremaliadura.

Assistia a l'Escola Parroquial amb Mn. Jaume, capellà i mestre alhora, de qui en guarda un gran record i n'explica anècdotes.

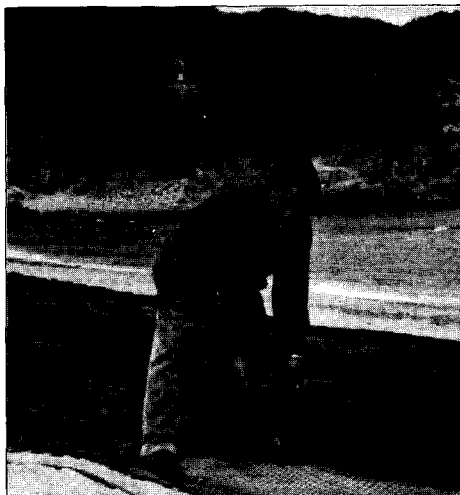
Ja aleshores ajudava al seu pare en les tasques de pescar.

No té estudis acadèmics, però ha estat i és encara un autodidacte que de la lectura n'ha fet un hàbit diari ineludible. Ha tingut sempre cura del cos i de l'esperit.

L'any 1920 -en temps d'Alfons XIII- va fer el servei militar a la ciutat de Girona. Era soldat de quota d'artilleria amb la graduació de «cabo». El 1925 -durant la Dictadura de Primo de Rivera- va contraure matrimoni amb Reparada Ferriol i Font, nascuda a Cuba i filla de pares begurencs, que havien anat a fer fortuna a Cuba.

La meva àvia fou una gran persona i es repeteix aquí la regla perenne: darrera un gran home, hi ha sempre una gran dona.

Es va casar jove, perquè la seva mare havia mort prematurament, deixant-lo a ell i un germà molt petit -l'oncle Francesc- més conegut per en Xicu Florian, que amb el meu Pare, Florian, van créixer junts com a germans, han pescat sempre junts i avui tots dos són ja jubilats. Ara són els meus cosins, en Paco i en Florian, els que donen continuïtat a la professió de la família.

Durant la Guerra Civil, prestà els seus serveis com a Mosso d'Esquadra de la Generalitat i en entrar els Nacionals es presentà voluntàriament. Fou reclòs durant un temps en un camp de concentració de Tarragona, d'on per sortir-ne va necessitar els corresponents «avals» que el seu pare es va espavilar per obtenir.

He volgut fer constar aquests canvis polítics perquè és evident que van influir en la seva vida i en la de totes les famílies que volien viure en pau i tranquil·litat.

Malgrat tants canvis, no s'ha definit políticament mai per cap tendència concreta. Jo diria que és un lliberal, a la seva manera, que es mira als polítics des d'un prisma crític.

El caracteritza la seva gran humanitat amb què ha atès sempre tothom que l'ha requerit, que normalment ha estat per qüestions relacionades amb el mar i la cuina. El seu caràcter i les seves afeccions -la cacera i els bons àpats- l'han portat a establir amistat personal amb personatges de la nostra actualitat com Cambó, Ventosa, Calvell, Bertran Musitu, i especialment amb Josep Pla, qui tot sovint berenava a casa d'en Pepet.

En una ocasió, acompanyà al General F. Franco, a l'Azor, a pescar pels entorns de les nostres costes, a qui li va fer molta gràcia poder parlar amb un «pescador de debó» i l'obsequià per aquest servei amb un portacigarretes d'or i argent que li lliurà l'Almirall Nieto Antúnez.

Guarda bons records de l'ex-president del Govern, Adolfo Suárez, a qui també va fer de guia per anar a pescar, i del Tinent General Gutiérrez Mellado amb qui va fer amistat a la Font de La Bruixa.

Però en realitat, el que és i ha estat en Pepet és un pescador, la seva vida ha estat molt dura, ja que anys enrera no hi havia altra forma de navegar que anant a la vela o bogant, i això enforteix les persones. Passava més hores al mar que a casa, i quan arribaven, cistell a coll i terra endins, a vendre al mercat. De tornada, preparar l'ormeig, un moç i tornem-hi, barca a l'aigua. En resum, com tants d'altres, s'ha fet un fart de treballar.

És com he dit, un autèntic pescador, encara ara, quan gaudeix d'una vellesa tranquil·la i serena, d'aquelles de saber escoltar més que parlar, envoltat de la seva família, enyora la mar, desitja embarcar, agafar el timó i cercar el peix. Sap on l'ha d'anar a buscar sense l'ajuda de radars i aparells, l'experiència i la intuïció li marquen el punt de pesca.

La seva imatge actual és o podria ser la del protagonista de l'havanera «El Llop de Mar». La pell bruna de tants de sols li remarca la blancor de les seves dents; els ulls negres i brillants reflecteixen una cordialitat rocallosa, una ironia continguda i delicada i una sensibilitat que atrau. El seu cos, pel pas dels anys s'ha doblegat endavant, perdent la verticalitat però no l'equilibri.

Té aire i do patriarcal i conserva un to d'autoritat. Encara duria el timó.

Com a bon begurenc, sala, usa els articles «es, sa i ses» tal com es feia antigament en tota la costa.

Per acabar, voldria que la imatge i records que en tinc no fossin només per a mí sola. Voldria difondre-la arreu i en especial a Begur, malgrat que sé que el coneixeu personalment és bo que sapiguen que arribar als 90 anys i ser estimat i apreciat per molta gent, té un valor comunitari.

Per acabar de definir-lo, esmentaré les qualitats que jo li he observat i que el caracteritzen. És un home creient, optimista i solidari -ha col·laborat sempre que ha pogut en benefici del poble-, odia les injustícies i lluita per a evitar-les, és molt humà i dinàmic, amic de viatges i àvid de coneixences.

Així de normal és l'altre amor de la meua vida, la vida senzilla, popular i emprenedora del meu avi.

Neus Pi i Marí